

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Ádám Erzsébet (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Holobrádi Emese Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Holobrádi Emese ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. július 6. napján meghozott 15.P.20.761/2008/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 212.880 (kétszáztizenkettőezer-nyolcszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 6.812.131 forint és ezen összeg után 2007. június 1. napjától a törvényes mértékű késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére a Ptk. 339. §-ának (1) és 350. §-ának (3) bekezdése alapján kártérítés címén.

Előadta, hogy a **G... Kft.** „f.a.”-val (továbbiakban: **G... Kft.**) kötött szerződése alapján lejárt követelése állt fenn e céggel szemben, amelyet az részben úgy elégített ki, hogy a keresetben részletezett árukészletét rá átruházta. Az árut a **R... Kft.** raktárában helyezte el. Azt követően, hogy a **G... Kft.** felszámolás alá került, a felszámoló értékesítette nem csak a felszámolás alatt lévő cég ugyanezen raktárban tárolt áruit, hanem az ő tulajdonában lévő dolgokat is. A fentiekre tekintettel a keresetben megjelölt összegű kára keletkezett, amely megegyezik az árukészlet értékével.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem bizonyította az árukészleten fennálló tulajdonjogát. Jogellenes magatartás azért sem valósult meg a részéről, mert a rendelkezésére álló iratok alapján állította össze a felszámolás körébe tartozó vagyont, és így került sor az értékesítésre is. Az iratokból a felperesi tulajdonszerzés nem volt megállapítható. Az árukészlet felperes által megjelölt értékét nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 425.760 forint perköltséget.

Határozatát a Pp. 339. §-ának (1) és 350. §-ának (3) bekezdésére utalva elsődlegesen arra alapította, hogy a felperes nem bizonyította a megjelölt ingóságok feletti tulajdonjogát. Csak ennek megállapíthatósága esetén lehetett volna vizsgálni az alperes jogellenes magatartását, valamint a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggést. Kifejtette, hogy a tanúként meghallgatott **G. B.**, a **G... Kft.** korábbi vezető tisztségviselője nem támasztotta alá tanúvallomásával a felperes előadását, mely szerint megállapodtak a per tárgyát képező ingóságok átruházásában; és az ellentmondást szembesítéssel sem sikerült feloldani. Tényként állapította meg, hogy a tanúnak tartozása áll fenn a felperessel szemben, ez azonban nem érintette a jelen per tárgyát, ezért elfogulatlan vallomást tehetett. Hasonlóképpen nem sikerült feloldani a **G. B.** és **R. M.**, a **R... Kft.** ügyvezetőjének tanúvallomása közötti ellentmondást. **R. M.** ugyanis azt állította, hogy **G. B.** a jelenléteben elismerte a felperes ingóságok feletti tulajdonjogát, ezt azonban **G. B.** a tárgyaláson tagadta. Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy **R. M.** nem tudta, hogy az ingóságokat a felperes tulajdonba vagy használatba kapta-e és azt sem tudta megmondani, hogy konkrétan milyen ingóságok elszállítására került sor. A felperes a tulajdonszerzését más bizonyítékokkal nem támasztotta alá, okiratokat nem csatolt. Annak bizonyítása pedig, hogy az ingóságok nem a felszámolás alatt lévő cég tulajdonát képezték, önmagában a keresetet nem alapozhatja meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és az alperes kereset szerint történő marasztalását.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan, pontatlanul, iratellenesen állapította meg, és a jogi következtetései tévesek. Hivatkozott arra, hogy a F... Bíróság előtt 16.G..../.... szám alatt indult, a **G... Kft.** és a **R... Kft.** közötti perben beszerezett, dr. **Sz. K.** által készített igazságügyi könyvszakértői vélemény alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a perbeli áruk nem tekinthetők a **G... Kft.** tulajdonának, így az alperes nem volt jogosult értékesíteni azokat. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul rekesztette ki a bizonyítékok közül ezt az általa csatolt szakvéleményt. Utalt **R. M.** és **K. C. F.** tanúvallomására, valamint a **R... Kft.** adatszolgáltatására, melyekből álláspontja szerint megállapítható, hogy az ő áruja, illetőleg a **G... Kft.** áruja ugyanazon a helyen, de jól elkülönülten voltak tárolva. Állította, hogy a másik perben csatolt szállítólevelek által igazoltan a felszámoló több árut szállíttatott ki a raktárból, mint amennyit az adós társaság elhelyezett. A

szállítóleveleknek és az ezek alapján készült adatszolgáltatásnak a szűk körben rendelkezésre álló bizonyítékokra is tekintettel komoly tárgyi súlyt tulajdonított. Utalt arra is, hogy a perbeli áruk értékét az alperes nem vitatta. Változatlanul hangsúlyozta, hogy **G. B.** nem tekinthető elfogulatlan tanúnak, mert több tízmillió forinttal tartozik neki, másrészt a felszámolás kezdetekor 40.000.000 forintnyi vagyont nem tudott kiadni a felszámolónak, ezért érdeke fűződött ahhoz, hogy az adós vagyona minél magasabb összegben kerüljön kimutatásra. Kifejtette, hogy **R. M.** és **K. C. F.** tanúvallomásai a nyilatkozatával, illetve a szakértői és okirati bizonyítékokkal összhangban álltak és igazolják, hogy a perbeli áruk nem az adós cég, hanem az ő tulajdonát képezték. Hivatkozott arra is, hogy az ingó dolgok birtoklása tulajdoni vélelemmel jár. Az elsőfokú bíróság ezt figyelmen kívül hagyta, holott az áruk feletti birtoklás joga közvetetten, a **R... Kft**-n keresztül őt illette meg. A tulajdonjogot pedig magánszemély okirat nélkül is igazolhatja.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes indokai alapján.

Hangsúlyozta, hogy a felperesnek a saját tulajdonszerzését kellett volna a perben bizonyítani, nem pedig azt, hogy a **G... Kft.** tulajdonjoga nem állt fenn az árukészlet ezen részén. Utalt arra is, hogy a másik perben a dr. **Sz. K.**-féle szakvélemény mellett újabb szakvélemény beszerzésére is sor került, amely azt igazolja, hogy az árukészlet tulajdonosa volt. Álláspontja szerint **R. M.** tanúvallomása a konkrétumokat nélkülözte. A 18 féle, több tízezer darabból álló árukészletet egyetlen szóval mutatta be. Az áruátadásról bizonylat, szállítólevél, raktárjegy és számla sem készült. A felperes személyes előadása és **R. M.** tanúvallomása között ellentmondás volt azon kérdéseket tekintve, hogy ki volt jelen a felperes és **G. B.** szóbeli megállapodásakor, illetve az ingóságok elszállításakor. Végül utalt arra, hogy a másik perben az igazságügyi szakértő a bíróság utasítása szerint eljárva ún. likvidációs értéket állapított meg, és ennek aránya a nyilvántartási értékhez viszonyítva csak 49%, így a kártérítési követelésösszege sem látszik bizonyítottnak.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítélet tábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítélet tábla az érdemi döntésével és lényegében annak jogi indokolásával is egyetért, azt csak a fellebbezésre tekintettel egészíti ki, illetőleg pontosítja az alábbiak szerint.

A felperes keresete jogalapjaként a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdését, illetőleg a 350. §-ának (3) bekezdését jelölte meg és arra hivatkozott, hogy a felszámolóként eljáró alperes a felszámolási eljárásban az ő tulajdonát képező ingóságokat is értékesítette és ezzel kárt okozott. Ebből viszont az következik, hogy a kártérítési felelősség vizsgálatánál a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény rendelkezéseiből kell kiindulni. A Cstv. 54. §-a szerint a felszámoló a

felszámolás során az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni. A kötelezettségének megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel. A felperes lényegében a Cstv. 48. § (1) és 49. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott: ez alapján a felszámoló köteles *az adós vagyonát* értékesíteni a forgalomban elérhető legmagasabb áron. Mindezekre tekintettel azt kellett vizsgálni a perben, hogy az alperes a **G... Kft.** „f.a.” vagyonának értékesítése során jogellenes járt-e el, és ezen eljárásával okozati összefüggésben kárt okozott-e a felperesnek. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ebben a körben a felperesnek elsődlegesen azt kellett bizonyítania, hogy az alperes az ő tulajdonában lévő árut értékesítette. Mivel állítása szerint az áruk tulajdonjogát adásvétellel szerezte meg a **G... Kft.**-től, az adásvételi szerződés megkötését, vagyis tulajdonszerzése jogcímét, továbbá az átadást kellett igazolnia, mert a Ptk. 365. §-ának (1) bekezdése és 117. §-ának (2) bekezdése alapján ingó dolog tulajdonának megszerzéséhez jogcím és a dolog átadása szükséges.

A felperes előadása szerint a szerződést **G. B-val** kötötte meg, aki azonban a keresetben foglaltakat teljes egészében cáfolta. A felperes a tanú elfogultságára hivatkozott; azonban ha a bíróság kirekeszti a bizonyítékok közül a vallomását, az csak azt eredményezi, hogy a rendelkezésre bocsátott további bizonyítékok alapján kell vizsgálnia a szóbeli adásvételi szerződés megkötésére és a dolog átadására irányuló előadás megalapozottságát. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a saját tulajdonszerzéséhez kapcsolódóan okiratot nem tudott felmutatni. Mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezésében csak közvetett bizonyítékokra, **R. M.** és **K. C. F.** tanúvallomására, továbbá a másik perben beszerzett szakvéleményre hivatkozott. **R. M.** azonban az adásvételt nem támasztotta alá, mert nem tudta, hogy milyen jogcímen kerültek átadásra az ingóságok. A birtokba adásról csak annyit mondott, hogy az áru a felperes érdekében került elszállításra, saját maga ment teherautóval a **G... Kft.** telephelyére, ahol a felperes és **G. B.** várta. Mindezt **G. B.** kifejezetten cáfolta, de a felperes is azt állította, hogy az elszállításkor nem volt jelen, az árut akkor látta utoljára, amikor **G. B-val** megállapodott. Az ellentmondások miatt **R. M.** tanúvallomását nem lehetett figyelembe venni, **K. C. F.**-nek pedig az adásvételről közvetlen tudomása nem volt. Hasonlóképpen nem támasztotta alá a felperes állítását a **Sz-féle** szakvélemény sem, amelynek a beszerzésére a **G... Kft.** és a **R... Kft.** közötti perben került sor. Az ítéletábra osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, mely szerint a szakvéleményben foglaltak legfeljebb azt bizonyíthatják, hogy a felszámolás során értékesített vagyon tulajdonosa nem a **G... Kft.** volt. Önmagában ezen körülményből azonban még nem lehet a felperes tulajdonjogának fennállására következtetni. Ezt meghaladóan a másik perben a Budapesti Műszaki- Könyv- és Árszakértői Intézet is készített egy, a felperes által hivatkozott szakvéleménnyel ellentétes tartalmú szakvéleményt, amelyet az alperes már az elsőfokú eljárás anyagává tett (22/A/1. sz.), így megalapozottan hivatkozhatott rá a fellebbezési ellenkérelmében is. A két szakvélemény közötti ellentmondás feloldása viszont nem lehet jelen per bíróságának a feladata.

Szintén megalapozatlan a felperes azon érvelése, hogy a tulajdonjogához vélelem fűződik a birtoklás tényére tekintettel, a Ptk-nak ugyanis nincs erre vonatkozó szabálya. A Ptk. 192. §-ának (3) bekezdése arról rendelkezik, hogy a bíróság a birtokperben a birtokláshoz való jogosultság alapján dönt; a békés birtoklásban megzavart fél jogosultságát vélelmezni kell. Ez a vélelem tehát nem a tulajdonjogra, hanem a békés birtoklásban lévő fél birtokláshoz való jogosultságára vonatkozik. Ugyanakkor a felperes a jelen esetben a birtokba vétel tényét sem bizonyította, mert előadása szerint ez úgy történt, hogy **G. B-val** rámutattak az ingóságokra, **G. B.** viszont ezt cáfolta, **R. M.** tanúvallomását pedig a fentiekben már kifejtett ellentmondások miatt nem lehetett figyelembe venni.

Mindezek alapján a felperes az adásvételi szerződés megkötését és az ingóságok birtokba adását, ebből következően a tulajdonjog megszerzését nem tudta bizonyítani. A kártérítésnek a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott konjunktív feltételei közül ezáltal sem a jogellenes magatartás, sem a kár bekövetkezése nem nyert igazolást, hiszen előbbi a felperesi tulajdonban lévő áru értékesítése, utóbbi pedig a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés lett volna. Mindezek hiányában az okozati összefüggés vizsgálatára nem is volt lehetőség.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése szerint, az elsőfokú bíróság által megállapított összeg felében meghatározott ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2011. február 16.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: